

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ **I.**, bývajúcej v K., 2/a **I.**, bývajúceho v K., 2/b **R.**, bývajúceho v M., proti žalovaným 1/ **I.**, bývajúcemu v M., zastúpenému JUDr. V., advokátkou v M., 2/ **R.**, bývajúcemu v M., **o vydanie bezdôvodného obohatenia a vzájomnom návrhu žalovaných**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 9 C 63/1997, na dovolanie žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 8. apríla 2008 sp. zn. 10 Co 360/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin rozsudkom zo 14. mája 2007 č.k. 9 C 63/1997-541 rozhodol tak, že I. zaviazal žalovaného 1/ zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 21 822,50 Sk a žalobkyni 2/ I., ktorá 15. augusta 2008 zomrela a právnymi nástupcami ktorej sú žalobcovia 2/a a 2/b sumu 21 822,50 Sk, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, II. vo zvyšku žalobu žalobkýň proti žalovanému 1/ zamietol, III. zaviazal žalovaného 2/ zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 9 797,25 Sk a žalobkyni 2/ I., ktorá 15. augusta 2008 zomrela a právnymi nástupcami ktorej sú žalobcovia 2/a a 2/b sumu 9 597,25 Sk, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, IV. vo zvyšku žalobu žalobkýň proti žalovanému 2/ zamietol, V. vzájomný návrh žalovaných 1/, 2/ proti žalobkyniam 1/, 2/ v celom rozsahu zamietol. Súčasne žalovaných 1/, 2/ zaviazal v lehote 3 dní nahradiť žalobkyni 1/ trovy konania každého po 1 630,30 Sk a právnej predchodkyni žalobcov 2/a, 2/b každého po 1 387,10 Sk. V odôvodnení uviedol, že v konaní bolo preukázané, že od roku 1993 do 10. februára 2004 boli žalobkyne 1/, 2/ vedené ako podielové spoluvlastníčky k pozemku vedeného na LV č. X. v katastrálnom území Z. ako parc. č. X. vo výmere X. m², každá v jednej polovici, ako i že žalovaní 1/, 2/ predmetný

pozemok, ktorý sa nenachádzal v záhradkárskej osade, užívali ako záhradku, a to žalovaný 1/ vo výmere X. m² a žalovaný 2/ vo výmere X. m². Ďalej mal preukázané, že žalovaní v spornom období užívali predmetný pozemok bez právneho dôvodu, čím sa na úkor žalobkyní bezdôvodne obohacovali. Preto s poukazom na ustanovenie § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalovaných zaviazal na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyniam. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia do 31. decembra 2003 vychádzal z § 17 písm. c/ dovedy platnej vyhlášky č. 465/1991 Zb. a v spojení s § 15 ods. 1 písm. c/ tejto vyhlášky stanovil ročnú výšku nájomného za 1 m² v sume 3,50 Sk, keď zohľadnil aj skutočnosť, že žalobkyniam sa podarilo v rozhodnom období za takúto cenu prenajať časť pozemku Slovenskej republiky – Cestnému investorskému útvaru Banská Bystrica nájomnou zmluvou uzavretou 20. júna 1995. Bol toho názoru, že takúto cenu mohli žalobkyne požadovať aj za prenájatie zvyšnej časti pozemku, ktorú bezdôvodne užívali žalovaní a že nájomné v tejto výške „ušlo“ z majetkovej sféry žalobkyní. Za obdobie od 1. januára 2004 vzhľadom na neexistenciu právnej úpravy, ktorá by upravovala výšku (maximálneho) nájomného a s prihliadnutím na to, že sa nepodarilo zistiť, za aké nájomné sa v tomto období obvykle prenajímali pozemky v danej lokalite, výšku bezdôvodného obohatenia určil podľa svojej voľnej úvahy v zmysle § 136 O.s.p. rovnako v sume 3,50 Sk za 1 m² ročne. Pri posudzovaní námietky premlčania vznesenej žalovanými v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že nárok žalobkyní nie je premlčaný za obdobie od 23. apríla 1995 do 22. apríla 1997, od 2. marca 1998 do 31. decembra 1999 a od 6. novembra 2001 do 3. februára 2004. S prihliadnutím na vyššie uvedené ako aj skutočnosť, že žalovaní sa dostali s plnením do omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka), žalovaného 1/ zaviazal na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemku vo výmere X. m² celkom v sume 24 268 Sk (vrátane úrokov z omeškania 19 377 Sk), z ktorej každej žalobkyni prináleží 12 134 Sk (vrátane úrokov z omeškania 9 688,50 Sk), a žalovaného 2/ zaviazal na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemku vo výmere X. m² celkom v sume 10 680 Sk (vrátane úrokov z omeškania 8 514,50 Sk), z ktorej každej žalobkyni prináleží 5 340 Sk (vrátane úrokov z omeškania 4 257,25 Sk), a vo zvyšku žalobu zamietol. Vzájomný návrh žalovaných, ktorým žalovaný 1/ žiadal od žalobkyní zaplatenie sumy 123 983,70 Sk a žalovaný 2/ sumy 107 467,40 Sk, obaja titulom investícií do pozemku v čase jeho užívania, zamietol z dôvodu, že v prípade žalovaných išlo o neoprávnených detentorov časti pozemku patriaceho vlastnícky žalobkyniam, o ktorej skutočnosti žalovaní vedeli ako i že noví vlastníci pozemok vypratali a odstránili z neho tzv. investície, ktoré vykonali žalovaní, a preto žalobkyne nie sú vecne legitimované na uspokojenie akýchkoľvek nárokov žalovaných,

keďže nebolo preukázané, že by sa dopustili nejakého protiprávneho konania, ktorým by spôsobili škodu na veciach vlastnícky patriacich žalovaným. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Na odvolanie žalovaných 1/, 2/ Krajský súd v Žiline rozsudkom z 8. apríla 2008 sp. zn. 10 Co 360/2007 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil vo výroku pod bodom I. tak, že zaviazal žalovaného 1/ zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 20 340,20 Sk a žalobkyni 2/ I., ktorá 15. augusta 2008 zomrela a právnymi nástupcami ktorej sú žalobcovia 2/a a 2/b sumu 20 340,20 Sk, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku ohľadne sumy 1 482,30 Sk žalobu žalobkýň proti žalovanému 1/ zamietol. Ďalej zmenil výrok rozsudku súdu prvého stupňa pod bodom III. tak, že zaviazal žalovaného 2/ zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 9 327 Sk a žalobkyni 2/ I., ktorá 15. augusta 2008 zomrela a právnymi nástupcami ktorej sú žalobcovia 2/a a 2/b sumu 9 327 Sk, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku ohľadne sumy 270,25 Sk žalobu žalobkýň proti žalovanému 2/ zamietol. Potvrdil výrok rozsudku súdu prvého stupňa pod bodom V., ktorým bol zamietnutý vzájomný návrh žalovaných proti žalobkyniam. Žalovanému 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyniam 1/ a 2/ náhradu trov konania, a to každému zo žalovaných žalobkyni 1/ sumu 2 000 Sk a žalobkyni 2/ sumu 1 500 Sk. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, že žalovaní získali bezdôvodné obohatenie užívaním pozemku vlastnícky patriaceho žalobkyniam bez právneho dôvodu bez toho, aby žalobkyniam platili úhradu za užívanie a v neskoršom období nerešpektovali ani právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o vypratání pozemku, ako i s postupom prvostupňového súdu pri stanovení hodnoty užívania pozemku, keď v období do 31. decembra 2003 aplikoval ustanovenie § 17 ods. 1 vyhlášky č. 465/1991 Zb. o cenách stavieb, pozemkov, trvalých porastov, úhradách za zriadenie práva osobného užívania pozemkov a náhradách za dočasné užívanie pozemkov, a keď sa od 1. januára 2004 (do 3. februára 2004) riadil voľnou úvahou v zmysle § 136 O.s.p. a za základ rozsahu bezdôvodného obohatenia vzal hodnotu nájmu 3,50 Sk za 1 m² ročne. Za čiastočne opodstatnené považoval odvolanie žalovaných vo vzťahu k nimi uplatnenej námietke premlčania z dôvodu, že súd prvého stupňa do určitej miery nedôsledne vyhodnotil jednotlivé obdobia premlčania uplatneného nároku, i keď správne aplikoval ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na rozdiel od prvostupňového súdu dospel k záveru, že nárok žalobkýň je premlčaný za obdobie od 1. januára 1995 do 21. apríla 1995, od 1. januára 1997 do 1. marca 1998 a od 1. januára 2000 do 10. júna 2001, a nie je premlčaný za obdobie od 22. apríla 1995 do 31. decembra 1996, od 2. marca 1998 do 31. decembra 1999 a od

11. júna 2001 do 3. februára 2004. Keďže žalovaný 1/ preukázateľne vo vyššie uvedených nepremlčaných obdobiach neoprávnene užíval časť pozemku žalobkýň vo výmere X. m², pri ročnej sadzbe 3,50 Sk za 1 m² náhrada činí celkom 23 080 Sk a vzhľadom na spoluvlastnícky podiel žalobkýň v 1/2, povinnosť žalovaného 1/ vydať bezdôvodné obohatenie každej zo žalobkýň predstavuje sumu 11 540 Sk pre každú. Nakoľko žalovaný 1/ sa dostal s plnením do omeškania počnúc dňom 14. júna 1997, zaviazal ho aj na zaplatenie úrokov z omeškania v celkovej výške 17 600,40 Sk, z toho pre každú žalobkyňu po 8 800,20 Sk. Povinnosť žalovaného 1/ teda predstavuje zaplatiť každej zo žalobkýň po 20 347,20 Sk (11 540 + 8 800,20) a pokiaľ súd prvého stupňa mu uložil predmetnú povinnosť v rozsahu 21 822,50 Sk, žalobu voči nemu ohľadne sumy 1 482,30 Sk zamietol. Keďže aj žalovaný 2/ preukázateľne v uvedených nepremlčaných obdobiach neoprávnene užíval časť pozemku žalobkýň vo výmere X. m², pri ročnej sadzbe 3,50 Sk za 1 m² náhrada činí celkom 10 145 Sk a vzhľadom na spoluvlastnícky podiel žalobkýň v 1/2, povinnosť žalovaného 2/ vydať bezdôvodné obohatenie každej zo žalobkýň predstavuje sumu 5 072,50 Sk pre každú. Nakoľko aj žalovaný 2/ sa dostal s plnením do omeškania počnúc dňom 18. júna 1997, zaviazal ho aj na zaplatenie úrokov z omeškania v celkovej výške 8 509 Sk, z toho pre každú žalobkyňu po 4 254,50 Sk. Povinnosť žalovaného 2/ teda predstavuje zaplatiť každej zo žalobkýň po 9 327,50 Sk (5 072,50 + 4 254,50) a pokiaľ súd prvého stupňa mu uložil predmetnú povinnosť v rozsahu 9 597,25 Sk, žalobu voči nemu ohľadne sumy 270,25 Sk zamietol. Odvolací súd považoval výrok rozsudku súdu prvého stupňa v časti zamietnutia vzájomného návrhu žalovaných 1/, 2/ za vecne správny a v celom rozsahu si osvojil skutkové a na ne naväzujúce právne závery súdu prvého stupňa.

Žalovaný 1/ podal proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa zmenený a on zaviazaný zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 20 340,20 Sk a právnej predchodkyni žalobcov 2/a, 2/b sumu 20 340, 20 Sk a výroku, ktorým bol jeho vzájomný návrh proti obom žalujúcim zamietnutý, dovolanie. Namietal záver odvolacieho súdu, pokiaľ zamietol žalobu každej zo žalujúcich len ohľadne čiastky 1 482,30 Sk a bol toho názoru, že celý uplatnený nárok je premlčaný. Nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého ho označil len za detentora a nepriznal mu postavenie ani domnelého detentora, hoci preukázal, že v roku 1974 uzavrel zmluvu o prenájme pozemku, v ktorej bola dohodnutá aj výška nájomného a dohodnuté nájomné riadne zaplatil. Vyčítal odvolacieho súdu, že sa nezaoberal otázkou nadobudnutia vlastníctva predmetného pozemku žalobkyňami, napriek tomu že z rozhodnutia pozemkového úradu predloženého v konaní nesporne vyplýva, že

v reštitučnom konaní sa žalobkyne stali dočasnými užívateľkami predmetného pozemku. Poukázal na to, že žalobkyne sa ničím nepričinili o zhodnotenie nehnuteľnosti, a preto považoval za nespravodlivé, aby sa výška bezdôvodného obohatenia určovala podľa vyhlášky č. 465/1991 Zb. v znení vyhlášky č. 608/1992 Zb. Rozhodnutie považoval za nesprávne aj v časti, pokiaľ bol jeho vzájomný návrh zamietnutý, nakoľko v konaní preukázal, že do nehnuteľnosti investoval vlastné prostriedky, podstatnou mierou nehnuteľnosť zhodnotil, a preto jeho vzájomný návrh je právne dôvodný. Na základe uvedeného dovolateľ žiadal, aby dovolací súd napadnuté výroky rozsudku odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalobkyňa 1/ a právny nástupca žalobkyne 2/ I. vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny a navrhli dovolanie žalovaného 1/ zamietnuť. Právny nástupca žalobkyne 2/ R. sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods.1 O.s.p.). Bez ohľadu na to, či odvolací súd rozhodol rozsudkom alebo uznesením, pripúšťa § 237 O.s.p. dovolanie proti jeho rozhodnutiu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd, vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Pokiaľ odvolací súd rozhodol rozsudkom, je dovolanie proti nemu prípustné za splnenia podmienok uvedených v § 238 O.s.p.

V prejednávanej veci dovolateľ síce netvrdí, že by konanie bolo postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p. , nakoľko ale na takúto vadu je dovolací súd povinný prihliadnuť v každom prípade - či už jej existenciu účastník namieta alebo nie (§ 242 ods.1, veta druhá O.s.p.), skúmal dovolací súd, či došlo k niektorej z nich, no výskyt takéhoto

procesného nedostatku nebol v dovolacom konaní zistený. Prípustnosť dovolania v prejednávanej veci preto nemožno vyvodit' z ustanovenia § 237 O.s.p.

K dovolaniu žalovaného 1/, ktoré smeruje proti "zmeňujúcemu" výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorými bolo žalobe voči nemu vyhovené (do sumy 20 340,20 Sk pre každého zo žalujúcich účastníkov), treba uviesť, že podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Prípustnosť dovolania proti takémuto zmeňujúcemu rozsudku je založená na rozdielnosti rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa. O rozdielne rozsudky ide vtedy, ak okolnosti významné pre rozhodnutie veci posúdili oba sudy rozdielne, v dôsledku čoho odlišne určili alebo deklarovali práva a povinnosti účastníkov. Odlišnosťou sa pritom nemá na mysli rozdielne právne posúdenie veci, pokiaľ nemalo vplyv na obsah práv a povinností účastníkov, ale záver súdu odlišne konštituujujúci alebo deklarujúci práva a povinnosti v právnom vzťahu účastníkov. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, nie je významné formálne hľadisko (ako odvolací súd formálne rozhodol alebo ako formálne svoj výrok označil), ale obsahové hľadisko (vzájomný vzťah rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa v tom zmysle, či práva a povinnosti účastníkov v danom právnom vzťahu posúdili odlišne). Významné nie je ani to, či výroky rozsudkov súdov oboch stupňov sú alebo nie sú odlišne naformulované – aj v tomto zmysle je rozhodujúce obsahové hľadisko. Pokiaľ odvolací súd posúdil práva a povinnosti účastníkov daného právneho vzťahu rovnako (zhodne), nejde o zmeňujúci rozsudok, ale o potvrdzujúci rozsudok.

I keď teda (v uvedenej časti) ide o výrok rozsudku odvolacieho súdu označený ako zmeňujúci, v skutočnosti (po obsahovej stránke) pokiaľ ide o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného 1/ v sume po 20 340,20 Sk pre každú zo žalujúcich, ide o rozsudok potvrdzujúci – odvolací súd v tejto časti neupravil práva a povinnosti účastníkov konania inak, než súd prvého stupňa. Súd prvého stupňa a odvolací súd čo do sumy 20 340,20 Sk pre každú zo žalujúcich rozhodli rovnako tak, že žalobe voči žalovanému 1/ vyhoveľi.

Vzhľadom na to, že v uvedenej časti nejde o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, treba pri riešení prípustnosti dovolania žalovaného 1/ vychádzať z § 238 ods. 3 O.s.p., ktorý upravuje prípustnosť dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu,

ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. O uvedený prípad ale v prejednávanej veci nejde, lebo odvolací súd v napadnutom rozsudku nevyslovil prípustnosť dovolania proti jeho rozhodnutiu. Prípustnosť dovolania žalovaného 1/ (v uvedenej časti) nemožno preto vyvodit' ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba dodať, že dovolací súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, nevyslovil preto ani záväzný právny názor, a tak prípustnosť dovolania žalovaného 1/ (v uvedenej v žalobe vyhovujúcej časti) nemožno vyvodit' ani z § 238 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Prípustnosť (v uvedenej žalobe vyhovujúcej časti) dovolania žalovaného1/ preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Pokiaľ dovolanie žalovaného 1/ smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí jeho vzájomného návrhu voči obom žalujúcim, ani v tejto časti nie je dovolanie prípustné. Aj v prípade tohto výroku rozsudku odvolacieho súdu treba vychádzať z ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. (vid' citovaného vyššie). Keďže odvolací súd v napadnutom rozsudku nevyslovil prípustnosť dovolania proti jeho rozhodnutiu, prípustnosť dovolania žalovaného 1/ ani proti tejto časti výroku rozsudku odvolacieho súdu nemožno preto z § 238 ods. 3 O.s.p nemožno vyvodit'.

Vychádzajúc z obsahu dovolania žalovaný 1/ v dovolaní namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania

v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde). Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (pozn.: dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného 1/ odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods.1 písm. c/ O.s.p., lebo smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným žalujúcim vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému 1/, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky im nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. januára 2009

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková